

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον—ΑΡΙΘ. 2

Σάββατον 12 'Ιανουαρίου

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΛΑΤΙΑ ΟΜΟΧΟΙΑΣ
Ὅδος Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ δραχ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5.—
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 15.— > > 8.—

Γίνονται δεκταὶ καὶ μηνιαῖαι συνδρομαὶ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δὲν ὑπάρχει κακὸς χωρὶς φωτιά...

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ καλύτερα διηγήματα

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

Του Κνουτ Χάμσουν

Μιά κόρη ήταν φυλακισμένη σ' έναν πύργο. Άγαπασε έναν άρχοντα. Γιατί;— Ρώτησε τον άρχοντα τότε, και τόν θεό τόν κύριο τής ζωής... που μόνοι γνωρίζουν αυτά τὰ μυστήρια.

Πρώτα, ο άρχοντας ήταν φίλος κ' ερωμένης της. Μα ύστερα, μιά μέρα, είδε μιά άλλη γυναίκα κ' άλλαξε ή καρδιά του.

Είχε αγαπήσει την κόρη με αγάπη νεανική. Την άνομασε άγγελό του, περιστερί του. Την άγκάλιασε με πάθος, με λάβρα. Είχε πη: «Δός μου την καρδιά σου!» κ' εκείνη του την έδωσε. Κάθε φορά που της έλεγε: «Μπορώ να σου ζητήσω κάτι!» αυτή, μεθυσμένη απ' την αγάπη άπαντούσε: «ναί, καλέ μου!» Δεχότανε όλα απ' αυτήν, δίχως καν ένα εύχαριστό.

Με την άλλη ήταν σαν ένας σκλάβος, σαν ένας τρελλός, σαν ένας ζητιάνος. Γιατί— Ρώτησε τόν κοινοβουχτό τόν δρόμο, τὰ φύλλα που πέφτουν, τή μυστηριώδη θεότητα που κυβερνά τή ζωή... αυτοί μόνοι τόν ξέρουν. Δέν τούδινε τίποτα, άπολύτως τίποτα, κ' ως τόσο αυτός στο κάθε τι ήταν πρόθυμος γά την εύχαριστήση. Τούλεγε: «χάρισέ μου τή ησυχία σου. τή νοσή σου!» Κ' εκείνος θλιβότανε που δέν τού ζητούσε και τή ζωή του άκόμα γι' αυτή νά θυσιάση.

Η κόρη φυλακίστηκε στον πύργο.

— Τι συλλογίμαι, δυστυχισμένη κόρη; Χαμογελάς.

— Συλλογίμαι αυτό που μου συνέβη δω και δέκα χρόνια. Τότε τότε γνώρισα.

— Άκόμα, λοιπόν, τότε θυμάσαι;

— Ναι, τότε θυμάμαι.

Κι' ο καιρός περνούσε.

— Τι κάνεις, κόρη! Γιατί χαμογελάς;

— Κεντό τ' όνομό του σε τούτο τόν τραπέζομάντιλο.

— Ποιό όνομα; Τό όνομα εκείνου που σε φυλάκιζε.

— Ναι, τού άνδρα που γνώρισα. δω κ' είκοσι χρόνια.

— Τότε θυμάσαι άκόμα;

— Είπε πάντα στο νούμου, όπως τήν πρώτη μέρα.

Πέρασαν χρόνια.

— Φυλακισμένη τί κάνεις;

— Γερωθ. Τά μάτια μου δέν βλέπουν πιά γιά νά κεντήσω. Έύνο τον τοίχο και με τόν άσβεστό που βγάξω, πλάθω έναάνθογιάμι που θά τού στείλω δωρο.

— Για ποίνε μιλάς;

— Για τόν αγαπημένο μου, που μ' έκλεισε σ' αυτόν τόν πύργο.

— Και χαμογελάς που είσαι φυλακισμένη;

— Συλλογίμαι τί θά πη: «Α; θά πη, ή παλιή μου ερωμένη που στέλνει αυτό τόν μικρό άνθογιάμι, ή καιμένη, βλέπω, άκόμα δέν με ξέχασε, ύστερα από τριάντα χρόνια».

Και τὰ χρόνια πέρασαν γοργά.

— Φυλακισμένη, τίποτα δέν κάνεις. Μόνε χαμογελάς.

— Πλάκωσαν τὰ γεράματα, κ' έσβυσε τó φως μου. Δέν μπορώ πιά τίποτα νά κάνω, μόνο όνειρεύομαι.

— Αυτόν που γνώρισεσ δω και σαράντα χρόνια!

— Αυτόν που γνώρισα όταν ήμουνα νέα.

— Έως νάνε σαράντα χρόνια από τότε.

— Δέν ξέρεις, λοιπόν, πός πέθανε;... ώ! λλωμιάζει, δυστυχισμένη γρηούλα, δέν άπαντάς, τὰ χείλη σου κέρωσαν... Δέν άπαντείεις πιά...

Μετάφρ. Κ. Τριφυλιδής

Εβρώνα και κουτά

Άγαπητή Κλάρα—έγραψαν ο νέος— με συγχωρείς, άλλ' είμαι τόσο ξεχασμένος! Χθές τó βράδυ σου έκανα προτάσεις γάμου, μα, σε βεβαίω, λησμόνησα άν μοίβες ναι ή όχι.

Άγαπητέ Τζόν—άπάντησε ή Κλάρα—χάρηκα που έλάβα τόν γράμμα σου. Θυμόμια πός είπα «όχι» σε κάποιον χθές τόν βράδυ, μα λησμόνησ πούος ήταν».

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Πορτογαλλικά συνέττα

Ω! θά πάρεσ...

Ω! θά πάρεσ τó χέρι μου, αγαπημένη μου, μέσα στα δικά σου; Ξάν ένα μικρό χαλικάκι μέσα σ' ένα ρυάκι που τρέχει χάεται μέσα στα δικά σου. Τώρα πέταξε αυτό τó δυστυχισμένο χλωμό χεράκι, αγαπημένη μου... δέν τού αξίζει γά κήνυοντροφιιά με τó δικό σου.

Ω! θά σύρξς τó μάγουλό μου, αγαπημένη μου, κοντά στο δικό σου; Είπε λλωμό τó μάγουλό μου, μαρμαρένο από τὰ τόσα δάκρυα που τώχουν καταβρέξη. Στάσου λίγο μακριά, αγαπημένη μου, μη βραχίη και τó δικό σου.

Ω! θέλεις νάξης τήν ψυχή μου, αγαπημένη μου, ένομένη με τή δική σου; τó μάγουλο πορώει, θεμαίνεται τó χέρι, και όλα τώρα είπε μαζί. Ούτε χέλι, ούτε μά ουλα είπε χωρισμένα, όταν ένομένη είπε δυό ψυχές.

Ελισάβετ Μπρ'οινηκ

Από τὰ «Ερωτικά» τού Άμαρού

Ο Φύλακας

— Πού τρέχεις, λοιπόν, έτσι, όρραία κόρη, σ' αυτή τή μαύρη σκοτεινιά τής νύχτας;

— Πετά εκεί που με προμένει εκείνος που είπε πιδ όφραός κ' απ' τή μέρα.

— Πώς; Όλομύναχη; Και δέ φοβάσαι;

— Γιατί νά φοβηθώ; Μήπως δέν με συνητρφεύει ο έρωσ με τὰ φοβέρα του βέλη;

Κ. Τριφυλιδής

ΔΗΜΟΥΝΦΙΣΜΑΤΑ

Προεκκρύχθησαν εις τó Ιον φῶλλον

τὰ έξης δημογηρήματα

Ιον) Τών εργαζομένων Έλληγίδων. Διά τούτου καλούνται όλαί ά εργαζόμεναι Έλληνίδες εις όιανόδηπε δημοσίαν ή ιδιωτικήν ύπηρεσίαν νά μάς άποστείλουν τὰ όνόματά των μετά τών συντόμων σημειώσεων του είδους, τού βαθμού και του χρόνου τής ύπηρεσίας των. Τά όνόματα αυτά κατατασσόμενα κατά κατηγορίας θά δημοσιεύονται εις συνεχή φύλλα. Όταν δέ συγκεντρωθούν και δημοσιευθούν όλα, θά γίνρη ά ολογισμός και θά εύρεθώ πόσαι είναι αι εργαζόμεναι Έλληνίδες και θά καθορισθώ ό αριθμός αυτών. Μαζή με τήν άποστολήν τών όνομάτων των αι άναγνώστριά μάς ήμπορούν νά μάς γράθουν και εις πόσον περιπου ύπολογίζων τόν αριθμόν τούτων. Εκείνης δέ, ήτις θά προσεγίση περισσότερον προς αυτών, θα δημοσιευθώ ή εικόνη της.

2ον) Προκήρυξις ψηφοφορίας προς άνάδειξιν τών Βασιλέων του κινηματογράφου.

Η ψηφοφορία θά διαρκέση επί ένα μήνα από σήμερα, κατά την διάρκεια του όποιου εκ τών πρωταγωνιστών του κινηματογράφου τούσ θρέσει περισσότερον, οι δέ άναγνώσται ποία εκ τών πρωταγωνιστριών. Ταυτοχρόνως δέ θά μάς σημειώσουν πόσους περιπου ψηφους θά λάβη ό εννούμενος ή ή εννούμενη των. Είς τó τέλος του μηνός θά γίνη ή έπιλογή τών ψηφων και θά εξαχθούν τ' άποτελέσματα. Εκείνη δέ τών πρωταγωνιστριών και εκείνος τών πρωταγωνιστών, οι όποιοι θά λάβουν τās περισσότεράς ψηφους θ' άνακηρυχθούν Βασίλεις του Κινηματογράφου, θά σαλαούν εις αυτός μερικά από τās καλύτεράς έπιστολάς που θά λάβωμεν, και θά παρακληθούν ν' άπαντήσουν διά τής «Σφαίρας».

Ταυτοχρόνως δ' εκείνη και εκείνος τών άναγνώστων που θά προσεγγίσουν περισσότερον τόν αριθμόν που θά λάβουν οι άναδειχθησόμενοι Βασίλεις, θά βραβευσθούν δημοσιευομένης εις εικόνης των εις τήν «Σφαίρα». Τής ψηφοφορίας θά μετάσχουν μόνον οι έγοντες ψευδώνυμα.

Η προεκλογική προπαγάνδα θά γίνεται διά τής στήλης σε «Ιδιαίτερα σας».

3ον) Η συνηγάνης μας Ίρις έζήτησε τās γνώμας τών άναγνώστων και άναγωστριών επί τού ζητημάτος νου τακουινιού τών γυναικών. Πρέπει ή όχι νά είπε ψηλό; Αί καλλιτεροι τών άπαντηρήσεων θά δημοσιεύονται.

4ον) Τι είπε ή amitie amoureuse [ερωτική φιλία. Αί καλύτερα άπαντήσεις θά δημοσιεύονται, έρ' όσον έπιθυμοίσι οι άποστέλλοτες, εις τήν στήλην «τὰ Ιδιαίτερα σας».

ΓΙΑΩΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΛΗΘΗ

Κολώνυχοι οι νεκροί που λημονάνε

την πίκρα της ζωής. Όνας βυθίαη

ο ήλιος και τó σούρουπο άκλονθήση,

μήν τες κλαίς δ καμής σου δος και νίνα!

Τίτοιαν ώρα οι ψυχές διαρούν και πάνε

στης λημονής τήν κρουσταλλίνα βύθη!

Μά βόδωκος τó νερόν θά μαρσολή

ά σάξη γι' αυτές δάκρυ έθε άπαυνη.

Κ' άν ποίον θολό νερό ξαναθυμούνται

δαβαίνοντας λειβέδια από άσποδηλη,

πόνους παλούς, ποθ μέσα τους κοιμούνται!

Α δέ μορφή, πορά νά κλαίς τó δειλι

τες ζωντανούς τὰ μάτια σου άς θρηήσουν!

Μάθημα πρώτον—Λεσόν ούν.

(τó «ούν» προφέρεται με κλειστά τὰ χείλη και άνοιχτό τó στόμα).

Αί νά μάθη τις νά έμιλή Γαλλίη! πρέπει νά γνωρίξη τρία τιν:

1ον) Ότι οι Γάλλοι δέν προφέρουν όλα τὰ γράμματα τών λέξεων, άλλα τρώχουν τὰ μού, προφανώς ένεκα τής έλλείψεως τροφίμων.

2ον) Ότι ελας τās λέξεις τās τονίζουσι εις τήν τελευταίαν συλλαβήν, πρώτον διότι δέν έχουν τόνους και δεύτερον διότι έτσι θέλουν.

3ον) Ότι προφέρουσιν έλλειψοειδώς μέν, άλλ' έπος έχουν ελας τās λέξεις και δέν είπε ώσαν τούς Άγγλους, οι όποιοι γράφουν γομαλόστιχα και προφέρουν γουταπέρα.

Κατόπιν τούτου έμβάθισμε πλέον τήν Γαλλικήν και νυνάμια νά συνδιαλεχθώμεν έλληνογαλλιστι, μισθ θά προχωρήσωμεν εις τούς γαλλογαλλικούς διαλόγους.

Και λοιπόν εταν ο Γάλλος σάς λέγη «νταλ'ο»

ζητάει νερό και νά μή του δίνετε, διότι θέλει νά τó πεί.

Όταν σάς λέγη «βου-ζ-ετ-κοσόν» νά τόν δέρνετε, διότι σάς βρίζει.

Όταν σάς λέγη «κομπέν» νά τού ζητάτε πολλά, διότι θέλει νά σάς πληρώση.

Και εταν τέλος σάς λέγη «κομάν-τ-αλέ δού»,

σας έρωτά «πός είθε», και νά τού άπαντάτε «καλά, άχχαριστόν». Τό άπαντα ή εγγένεια.

Είς τó έπόμενον άλλα—Α έπόμεν άλλ.

Ο Γάλλος

Γούλας Ξπληνάντερος

τελειόφοιτος τού Γαλλικού

Παινηστημιού τής Γουατεμάλας

ΥΨΗΛΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙΝΟΣΠΟΥΔΟΣ ΘΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΟΤΗΣ!

(Η «Σφαίρα» λογίζεται εύνηξς διότι έπέτυχε τήν συνεργασίαν ένός τών σοβαρωτάων καλλών τής Έλληνικής αρθογραφίας, τού κ' Άρλουμας όστις διά σειράς φωτεινών άρθρων του θά έπίσημη μετά τής άνακοίνωσης αυτών σαφηνά και θεατικώς άπαντα τὰ άπαρχολούθηα σημερον τήν Συμμαχικήν Διάσκεπην περίπλοκα ζητήματα.

Ίδού τó πρώτόν του:)

Και τί πόθς έμέ, άν είστην πανοραία του!! ένδύδω Περου προτεινούσαν λίγαν συνηγάνη τού είδεχθούς άλλ' ούχ' ήγον όνειρωδώς πυριπνός μεγαθηρίου, όν κακής άποκαλούσι Μπυλοσεβικισμόν ένώ δέν... είπε ή παραφορά τού λεγομένου μανοκρατορικού σοσιαλισμού, ως όρθως άποφάνεται ό δεινός τής δεινδοκομίας (!) μύστης Αισχύλος τής περιλάμπρου πάλας ποτέ αρχαιότητος έν ή(!) άκμάσας Ναπολέον ο Μέγας κατέστρεψε τήν νέαν Γουίνιαν όπότε, καθά αξιόπιστοι ιστορικοί άλλα μεταγενέστεροι όσοιπαι μάστρεζε βεβαίως, πινόν τó χονευτικότατον εκείνο ύδρω Σαρξής κατελήφθη υπό κοιλιακού τύφρου μηδενιά έχοντος !! σέξιον με τó άπαίσιον τής εύπλοκάμου γρίπης φάσμα, καθός ή Κοινωνία τών Έθνών, ως ό πάλυς Ναβουροδονόσωο διέγνεψεν αυτην ότε! μεγαλύτερης έπιλήθεν ή Γιγαντωμαχία μεταξυ τού Άρεως και τής έπιγαρίτου κεφαλής τής Κόρης τών Κυμάτων έξ! ής και τó γνωστόν «ό θάλασσα ναρτάννα» έφόσον ναι... μέν ο ύπορωγιάκος πόλεμος άνοκότη διά τής γνωστής μεθόδου τών τρώων, δι' όν μετά τρηή μωρον χάρης τής άδόκητων καθυμνωτη τής αίσχρονηδειας ύπουλοτήτα τά ώά είσιν τέσσαρα τής δέ χήρας δεκατέσσερα δεδομένου ότι πενήθιμος λευγεμνωσά ήπειλει τήν έλευθερίαν τών θαλασσών έξ ού και ή σεμνωσφώς γελλόσσα πατάτα όχετο άπιδούσα όπερ έδει δείξει όστε τίς πταίει; Α! ούχι ούχι!!!

— Έγώ... είμαι ή Ειρήνη!... Γ. Ξένος

ΠΑΜΕ!

[Τό άφιερώνω στη ξανθούλα μου!]

Πάμε μαζί ν' άνεβώμε τó έργο νοσηπιά

έκει που χύνουνε όροσά λουλουδιόμιοι βάρτοι

που μυστικά ό ζήφυρος λογάκια μορμωρίζει

και κάθε φταχολούλουδο μοσχοβολά

[σχορπιζει]

Έκει που λίνε τὰ πουλιά τραγουδία ποιμένα

πάμε μαζί ξανθούλα μου νά ζώμε εντυ-

χαιμόνια

έκει άχ! νά ενώσοιμε τίν πόνο τής ψυχής

[μας]

νά πλέξουμε τó ποητό στεφάνι τής ζωής

[μας!]

Αθήναι (έκ Ζακύνθου)

Διονύσιος Α. Παράσχος (Τ. Φ.)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Άναγγέλλεται κάθε έκδοσις τής όποιας μάς άποστέλλουν δυό άντίτυπα.

— Έξεδόθη τó τελευταίον Τεύχος τής «Πανακωθήκης»

ΓΙΑΣΚΑΙΟΣ ΑΝΕΥ ΜΕΘΟΔΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Η «Σφαίρα» ακολουθούσα τó σύστημα τών Γαλλικών περιοδικών, τὰ όποια δίδουν μαθήματα Άγγλικής εις τούς άναγνώστας των διά νά συνηθύνονται με τούς έν Γαλλία Άγγλους και Άμερικανούς, έπέφρασε νά ιδρύση στήλην μαθημάτων Γαλλικής, χάρις εις τήν όποίαν οι άναγνώσται μάς έντός τριών και ήμισυς αιώων θά έμιλοσιν τήν Γαλλικήν άπαισίτως. Είπε δ' ενόητος ή χαρά μάς, διότι τήν στήλην αυτήν ανέλαβεν ό γνωστός άβρότατος και βαθύς τής Γαλατικής γλώσσης γνωστής κ. Γούλας Ξπληνάντερος εκ Καρπηνησίον, τού όποιου τήν χρίση περι τó γράφει και τήν δεινότητα θά θαυμάσουν εύθύς κατωτέρω οι άναγνώσται μάς].

Μάθημα πρώτον—Λεσόν ούν.

(τó «ούν» προφέρεται με κλειστά τὰ χείλη και άνοιχτό τó στόμα).

Αί νά μάθη τις νά έμιλή Γαλλίη! πρέπει νά γνωρίξη τρία τιν:

1ον) Ότι οι Γάλλοι δέν προφέρουν όλα τὰ γράμματα τών λέξεων, άλλα τρώχουν τὰ μού, προφανώς ένεκα τής έλλείψεως τροφίμων.

2ον) Ότι ελας τās λέξεις τās τονίζουσι εις τήν τελευταίαν συλλαβήν, πρώτον διότι δέν έχουν τόνους και δεύτερον διότι έτσι θέλουν.

3ον) Ότι προφέρουσιν έλλειψοειδώς μέν, άλλ' έπος έχουν ελας τās λέξεις και δέν είπε ώσαν τούς Άγγλους, οι όποιοι γράφουν γομαλόστιχα και προφέρουν γουταπέρα.

Κατόπιν τούτου έμβάθισμε πλέον τήν Γαλλικήν και νυνάμια νά συνδιαλεχθώμεν έλληνογαλλιστι, μισθ θά προχωρήσωμεν εις τούς γαλλογαλλικούς διαλόγους.

Και λοιπόν εταν ο Γάλλος σάς λέγη «νταλ'ο»

ζητάει νερό και νά μή του δίνετε, διότι θέλει νά τó πεί.

Όταν σάς λέγη «βου-ζ-ετ-κοσόν» νά τόν δέρνετε, διότι σάς βρίζει.

Όταν σάς λέγη «κομπέν» νά τού ζητάτε πολλά, διότι θέλει νά σάς πληρώση.

Και εταν τέλος σάς λέγη «κομάν-τ-αλέ δού»,

σας έρωτά «πός είθε», και νά τού άπαντάτε «καλά, άχχαριστόν». Τό άπαντα ή εγγένεια.

Είς τó έπόμενον άλλα—Α έπόμεν άλλ.

Ο Γάλλος

Γούλας Ξπληνάντερος

τελειόφοιτος τού Γαλλικού

Παινηστημιού τής Γουατεμάλας

ΥΨΗΛΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙΝΟΣΠΟΥΔΟΣ ΘΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΟΤΗΣ!

(Η «Σφαίρα» λογίζεται εύνηξς διότι έπέτυχε τήν συνεργασίαν ένός τών σοβαρωτάων καλλών τής Έλληνικής αρθογραφίας, τού κ' Άρλουμας όστις διά σειράς φωτεινών άρθρων του θά έπίσημη μετά τής άνακοίνωσης αυτών σαφηνά και θεατικώς άπαντα τὰ άπαρχολούθηα σημερον τήν Συμμαχικήν Διάσκεπην περίπλοκα ζητήματα.

Ίδού τó πρώτόν του:)

Και τί πόθς έμέ, άν είστην πανοραία του!! ένδύδω Περου προτεινούσαν λίγαν συνηγάνη τού είδεχθούς άλλ' ούχ' ήγον όνειρωδώς πυριπνός μεγαθηρίου, όν κακής άποκαλούσι Μπυλοσεβικισμόν ένώ δέν... είπε ή παραφορά τού λεγομένου μανοκρατορικού σοσιαλισμού, ως όρθως άποφάνεται ό δεινός τής δεινδοκομίας (!) μύστης Αισχύλος τής περιλάμπρου πάλας ποτέ αρχαιότητος έν ή(!) άκμάσας Ναπολέον ο Μέγας κατέστρεψε τήν νέαν Γουίνιαν όπότε, καθά αξιόπιστοι ιστορικοί άλλα μεταγενέστεροι όσοιπαι μάστρεζε βεβαίως, πινόν τó χονευτικότατον εκείνο ύδρω Σαρξής κατελήφθη υπό κοιλιακού τύφρου μηδενιά έχοντος !! σέξιον με τó άπαίσιον τής εύπλοκάμου γρίπης φάσμα, καθός ή Κοινωνία τών Έθνών, ως ό πάλυς Ναβουροδονόσωο διέγνεψεν αυτην ότε! μεγαλύτερης έπιλήθεν ή Γιγαντωμαχία μεταξυ τού Άρεως και τής έπιγαρίτου κεφαλής τής Κόρης τών Κυμάτων έξ! ής και τó γνωστόν «ό θάλασσα ναρτάννα» έφόσον ναι... μέν ο ύπορωγιάκος πόλεμος άνοκότη διά τής γνωστής μεθόδου τών τρώων, δι' όν μετά τρηή μωρον χάρης τής άδόκητων καθυμνωτη τής αίσχρονηδειας ύπουλοτήτα τά ώά είσιν τέσσαρα τής δέ χήρας δεκατέσσερα δεδομένου ότι πενήθιμος λευγεμνωσά ήπειλει τήν έλευθερίαν τών θαλασσών έξ ού και ή σεμνωσφώς γελλόσσα πατάτα όχετο άπιδούσα όπερ έδει δείξει όστε τίς πταίει; Α! ούχι ούχι!!!

— Έγώ... είμαι ή Ειρήνη!... Γ. Ξένος

Καλλιτεχνική Ζωή

«Μονιάρτη», «Ελαφρόκοσμος», «Παπαγάλο». Διαρκώς έλαφρά έργα και διαρκώς έπιθεωρήσεις Διατί; Διότι αυτά τραβούνε πολύν κόσμο άπαντοίν οι θεατρωναι. Δέν έχουν άδικο, παρά από μιάς μόνον άπόψεως: ότι, άποβλεποντες πάντοτε εις τó εύκολόν κέρδος, δέν κατέβαλαν ποτέ καμμίαν προσπάθειαν, διά νά συνηθίσουν τó κοινόν εις σοβαρώτερα και καλύτερα έργα. Ο κόσμος τρέχει εις τὰ έλαφρά, διότι δέν τού δίδονται έργα αξίας φιλολογικής με μέθοδον, έπιμέλειαν και άριότητα έμφανίσεως, ώστε νά μορφωθώ σιγά-σιγά τó καλλιτεχνικό του γούστο και νά τού άρρυσουν.

Τό θεατροζόμενον κοινόν ουδέποτε άπέστερε τήν ύποστήριξίν του εις κάθε άνάλογον προσπάθειαν. Ο θίασος τής Κοτοπούλη όφείλει πολλά εις τήν «Ηλέκτραν», τόν «Συρανό γτέ Μπερζεράκ», τήν «Σκιάν» τού Νικοντέμ, τó «Ηρό και Δεαδρόνος», τήν «Ιφιγένεια έν Αύλιδι», που άπό έτών τώρα άναφιβαζόμενα δέν έπαυσαν νά προκαλούν συρροήν.

Και ή έπιτυχία άλλος τε τών παραστάσεων, που δίδει αυτήν τήν περίοδον τó «Δετον εις τó «Βασιλικόν» μοστρεψέ ότι τὰ καλά έργα προκαλούν πάντοτε τó ένδοξαφροσ. Πρόσφατον τó παρόδειγμα τής «Ορεστίας» και τής τραγωδίας τού Γκριμπάτσερ «Τό στοιχείο τού Πύργου».

Δέν χρειάζεται λοιπόν παρά όλίγη καλή θέλησις εκ μέρους τών θιάσων και ή Έλληνική σκηνη θ' άνασρωθί άπό τήν λίμνην τής έπιθεωρήσεως, τής γύμνασις και τής άνηθικότητος, εις τήν όποιαν κολυμβά.

Χρειάζονται όμως προς τούτο κόσσια, τὰ όποια δέν υπάκουον άφρανα άτυχώς εις τήν Έλληνικήν σκηνην.

Αυτή είνε ή πικρά αλήθεια.

Ο ζαμπατζής

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΣΑΣ

Μολονότι είνε ή έποχή του, έν τούτοις νά μιλή κανείς γιά κωνηγή, τή στανική που ένας λαγός έχει 30 δρ. είνε πολύ όδνηρόν γιά τó στομάχι. Έν τούτοις διά τήν άπιδανωτάτην περιπτώσειν που θά περιέλθουν ένα-δυό όργυκια στα γέγρια σας, καλόν είνε νά τὰ μαγειρέψετε ως έξής:

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΟΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

Τηνέλλα

Υπάρχουν ψυχαι Ισχυραί και Ικαυαί γ' αντιμετώπιζουν κάθε είδους δόνην και υπάκουον χαρακτήρες Ικαυαί και συμφοραί Ικαυαί να θυμάσων πάσαν ψυχικήν άγχινην, να συντροφιούν παντός χαρακτήρος την δύναμιν.

Και του Λεάνδρου η ψυχή, μ' όσην δύναμιν και άν είχε χαλυβδωθή από την πείραν του κόσμου, δεν ήδυνήθη γ' άνθηξη εις το τρομερόν αυτό πλήγμα. Το πλήγμα, όχι τόσον του διαβήματος της Τηνέλλας, όσον της συναισθησεως δια αυτός ήτο ο αίτιος.

Να συμπονή κανείς εις την δυστυχίαν των άλλων—ίδιον τών ευαισθητων καρδιών—εινε τρόπον τινά κάτι αυτοπραίρετον. Ήμπορει κανείς να μη θέλη ή να μη δύναται να συμπονή, χωρίς δι' αυτό να εινε αξιοκατάκριτος.

Να ήλθειαι όμως ειλικρινώς και βαθέως, διότι έγινεν άρομη δυστυχία εις τον άλλον, ίδου τι άποτελει καθήκον Ιερώτατον παντός άκαρπίου χαρακτήρος.

Και ο Λεάνδρος ειχε πρό παντός και ήπερ πάν άλλο χαράκτηρα άκαρπίου. Όσον δ' ανελογίζετο ότι αυτός ήτο η άρομη της συμφορας, η όποία έπληξε την οικογένειαν Κλώνη, την οικογένειαν της Τηνέλλας, τόσον η συντριβή του και η δόνην του άπέβαινε μεγαλειετέρα.

Και μέσα εις το βαρύτατον αυτό πένθος, μέσα εις τους δολογμούς αυτούς, άποκρύφου η εκδηλομενός διάφορος, μία μόνον παραφρονία ήκούστω. Παραφρονία ως σαρωμένος άνακύντωση γέλωσ μέσα από τον θρήνον αυτών ψυχών και καρδιών.

Η Λένα ήτο από τας στενωτέρας φίλας της Τηνέλλας. Όταν γνώσθη το πράγμα, ήτο η πρώτη που έτρεξε στο σπίτι του Κλώνη, δια να ζητήσει έναγωνίως δήθεν πληροφορίας περί της φυγής της. Ήτοι η πρώτη που έχρησε πικρά δάκρυα, δια να παρηγορήσει τους οικειούς της.

Εν τούτοις η ψυχή της μέσα έγέλα, έγέλα σόν καταχθόνιον εκείνον γέλωτα των μοχθηρών και ζηλοτύπων ψυχών.

Διότι περί ζηλοτυπίας έπρόκειτο. Οιδ' αυτή μη γνωρίζουσα πως καθώρθωσε να συμβιβάζον τον εξημμένον χαρακτήρα της, την άτίθασον και διαστραμμένην φύσιν της προς ένα βαθύν σεβασμόν, μίαν άπεριόριστον εκτίμησιν προς τον σοβαρόν χαρακτήρα του Λεάνδρου, ειχε δημιουργήση βλέψεις επ' αυτού. Εύρισκον εις το πρόσωπόν του ένα καλον γαμβρόν η εύρισκον εις τον χαρακτήρα του την Ισχυράν της έπιβολής δύναμιν, εις ην ήθελε να καθυποταχθή, όπως συμβαίνει με όλας τας έλαφράς του ήμικόσμου Μαγδαληνας, από τας όποιαις κατ' υδέν άλλο διάφερον, ειμή ότι ειχε κατορθώση μέχρι τούδε να κρατήση τα προσχήματα, δια να ήμπορη να γίνεται δεκτική εις τας τίμια και ήθικά σπητια;

Ότε η ίδια δεν ειχε κατορθώση να διαγνώση τι άκριβός ήτο εκείνο, που προσέκαλει την συμπάθειαν της προς τον Λεάνδρου. Το γεγονός ήτο εν τούτοις ότι εις το πρόσωπον της Τηνέλλας διέβλεπε την αντίπαλόν της, διέβλεπεν εκείνην ήτις μόνη ήδύνατο να διαμφισβητήση το άντικείμενον των πόθων της. Και την έξήλευε, την έμίσει θανάσιμος.

Προσποινόμενη την φίλην, έπήγαινε τακτικά, καθ' ήμέραν σχεδόν εις το σπίτι της μόνον και μόνον δια να παρακολουθή τας κινήσεις της, να κατορθώση γ' άντιληφθή τας σκέψεις της και τας διαθέσεις της απέναντι του Λεάνδρου.

Τα υπέμεινον όμως όλα, πρώτον διότι ήσθάνετο έαυτον έπέρτερον όλων αυτών των χυδαίων των και δεύτερον διότι ειχε πράγματι μίαν από χαρακτήρος ευστολήν, την ευστολήν των ευθέων και ευγενών χαρακτήρων.

Ότε άλλως τε ήθελε να δημιουργήση έπεισόδιον μέσα εις το σπίτι του Κλώνη. (Ακολουθεί)

λας και συζητούσαν ώρες δλόκληρες για χιλια δυό πράγματα σάν φίλοι. Πρέπει να τυνισθί «σάν φίλοι» και τίποτε περισσότερο, διότι άποκλειστικώς και άσθηρως πνευματική ήτο η έπικρινονία των.

Ο Λεάνδρος ούδέποτε ειχε διανοηθή καν γ' άποβλέψη προς την Τηνέλλαν άλλεως παρά ως προς φίλην.

Και η Τηνέλλα, και άν υποτεθή άκόμη ότι το ήθελεν, ούδέποτε έτόλμα πρό της Ισχυρας άτομικότητος του Λεάνδρου να έξέλθη των όρίων, τα όποια αυτός διεγράφησ εις τας μεταξύ των σχέσεις.

Οι οικειοί της Τηνέλλας, οι όποιοι έγνώριζον από πολύ μικρό παιδι τον Λεάνδρον, ήξευραν κατά βάθος τον τίμιον και ευθύν χαρακτήρα του και άπόρως τον άφησαν μόνον με την κόρην των.

Πιθανόν να έβλεπον εις το άτομόν του τον ιδεώδη σύντροφον του βίου της και να έπεθύμουν δια της συγγής αυτής έπικρινονίας να υποβληθώσων την άγάπην αισθηματος, το όποιο ή ά έραγατοποιεί την ένωσιν αυτήν. Και άν τούτο όμως δεν συνέβαινε, πάλιν δεν θδ έδίστατον να επιτρέπουσ τας συναντήσεις αυτές. Τόσον άπεριόριστος ήτο η έμπιστοσύνη των προς τον Λεάνδρον.

Η Λένα τους κατέλάμβανε συχνά εις τας συζητήσεις των ως εξ έφόδου.

Όταν εισήρχετο εις το σαλονάκι και τους εύρισκον με ένα βιβλίο στο χέρι βυθισμένους εις καταγκινικήν πνευματικήν συζήτησιν, η στερεότυπος φράσις της ήτο:

— Πάλιν περί άνέμων και υδάτων συζητείτε;

Ανεμούς και υδάτα άπεκάλει τα ύψηλα θέματα, δια της έξετίσεως των όποιον αί ψυχαι των δύο νέων ήρχοντο εις την ευγενετέραν πνευματικήν έπικρινονίαν.

Ητο φυσικόν να μην την ενδιαφέρουν, πεζοτάτην αυτήν οπαδόν του πλέον σθηδός ύλισμοϋ, πάντα όσα άνάγονται εις τον ύπέρτερον των ιδεών κύκλον.

Και ήτο φυσικόν επίσης να φοβήται μήπως η συγγή αυτή έπικρινονία άπολήξη εις την γέννησιν αισθηματος, το όποιον θα έματαινε τας σχέδια της. Και τούτο ήγωνίζετο γ' άποτρέψη πάση ύσισ.

Δεν ήθελε να κακολογή τον Λεάνδρον προς την Τηνέλλαν κατ' ίδιαν. Και μισοστά του άκόμη, γνωρίζουσα την φυσικήν ευστολήν του, δεν παρελείπει ευκαιρίαν δια να τον πειράξη, να τον περιπαύει, εν γένει άά τον φέρη εις στενόχωρον θέσιν. Και ήλιπει δια του τρόπου τούτου να τον καταστήση γελοιον εις τα όμματα της Τηνέλλας, να της δηλητηριάση την προς αυτόν μεγάλην εκτίμησιν της, να την κάμη να τον περιφρονή.

Όταν δα θα έπετύγγανε τούτο, θα ήμπορούσε γ' άναπνεύση, διότι η λεία της, ο Λεάνδρος δηλαδή, θ' άπέμεινε εξ δλοκλήρου εις την διάθεσιν της.

Περίεργος και παρακεκινδυνευμένη μέθοδος αυτή, άλλα κατά το πλείστον έπιτυγάνουσα δι' εκείνους—έκεινας μάλλον, διότι μόνον γυναίκες δύνανται να φθάσων μέχρις αυτής της ταπεινότητος—οι όποιοι γνωρίζουν να την χειρίζονται καλάς.

Ο Λεάνδρος έπληρώνετο βαθεία από τα πειράγματα και τους έξευτελισμούς αυτούς, εις τους όποιους τον υπέβαλλεν η Λένα.

Θα ήθελε πολύ να την βάλη εις τας όσεις της, να της μιλήση άπροκαλύπτως Κάτι περισσότερο, Θα ήθελε να την ύβριση χυδαίως, διότι έτσι άξίζει εις τας χυδαίας γυναίκας, αί όποιαί, έπωφελομένηαι της πείρας το φύλον των όφειλομένης άβρότητος, κάμουν επίδειξιν πνεύματος εις βάρος των άλλων.

Τα υπέμεινον όμως όλα, πρώτον διότι ήσθάνετο έαυτον έπέρτερον όλων αυτών των χυδαίων των και δεύτερον διότι ειχε πράγματι μίαν από χαρακτήρος ευστολήν, την ευστολήν των ευθέων και ευγενών χαρακτήρων.

Ότε άλλως τε ήθελε να δημιουργήση έπεισόδιον μέσα εις το σπίτι του Κλώνη. (Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΗΝΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ένα χρυσό ρολόι αξίας τριακοσίων (αριθ. 300) δραχμών, το όποτον θα παραμείνη εκτεθειμένον μέχρι της ήμέρας της κληρώσεως εις την βιβλίαν του καταστήματος κ. Γ. Κόνσολα (Έργοϋ 88) υπό τον αριθμόν 374.781.

Γανουάριος—Θέμα 3ον

Αυτό το αυγό εινε αυγό χήνας και περιέχει το χηνόπουλο, που στέκετε παραλειφώς. Έτσι όμως καθώς εινε όρθό δεν χωρεί μέσα στο αυγό. Κι' εν τούτοις εινε μέσα. Οι άναγνώσται πρέπει να εύρωσιν πός το σώμα του χηναρίου—συγγνώμην διά τα μικροσκοπικά δεσποινίδια!—πρέπει να συμμαζήσιν, έτσι και διαμελιζόμενον, ώστε να προσαρμοσθή άκριβώς εις το σχήμα και εις τον χώρον του αυγού. Εις τας λύσεις τας διάφορα τμήματα του χηναρίου πρέπει να διακρίνωσται σαφώς άπ' άλλήλων.

Θέμα 4ον

Τα τρία αυτά τετράγωνα εινε σχηματισμένα, καθώς βλέπετε, με δώδεκα σίματα. Πώς με τον ίδιον αριθμόν σίματα μωροσιν να σχηματισθώσιν τέσσαρα τετράγωνα, τα όποια δεν εινε άνάγκη να εινε άνεξάρτητα το ένα από το άλλο;

ΟΙ ΟΡΟΙ

Αι λύσεις των θεμάτων εκάστου φύλλου θα γίνωσται δεκτοί εντός προθεσμίας 10 ήμερών. Του σημερινού φύλλου έτοιμός θα γίνωσται δεκταί μέχρι της 22ας Γανουαρίου. Εις το τέλος του μηνός θα συγκεντρωθώσιν τα όνόματα των λυτών δ λ ο ν των θεμάτων και των τεσσάρων φύλλων και μόνον τα όνόματα αυτά θα δημοσιευθώσιν. Όταν συγκεντρωθώσιν τ' άποτελέσματα των λύσεων όλου του μηνός, θα γίνη η κλήρωσις υπό τον άπαραίτητον όρον της παρουσίας 10 μωροσιν έπιτροπής λυτών εις ήμέραν ορισθησομένην εκ των πρώτων. Έκείνος τον όποιον θα προκρίνη η τύχη, θα λάβη ως βραβεϊον ένα χρυσό ρολόι αξίας τριακοσίων δραχμών, όπως στην άρχή γράφομεν.

Αι λύσεις των θεμάτων εκάστης έβδομάδος χωριστά θα συνοδεύωσται υπό άσφαγίστου και καθαρού γραμματισμού 20λέπτου.

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΔΑΙΚΩΝ

—Μα τί έγινες, Μαρία; Δυό ώρες σου φωνάζω...
—Είχα δουλειά, κυρία! διάβαζα το γράμμα του ξαδέρφου μου...

Το Album της Σφαιρας

ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ ΝΑ ΓΡΑΦΕΤΕ ΟΛΑΙ & ΟΛΟΙ ΕΞΥΠΝΑ, ΘΕΤΙΚΑ, ΣΥΝΤΟΜΑ

Η στήλη μου

Ό,τι έξήγησα, ήρχισε να γίνεται εύθις από του πρώτου φύλλου.

Όσαι και όσοι ήγούσαν την >Σφαίραν> δεν ήκείσθησαν μόνον να την διαβάσων: την ένεκολπώθησαν κυριολεκτικώς, την έθεώρησαν ως δικό των περιοδικόν και έξεδήλωσαν πρόθυμον το ενδιαφέρον των.

Τους εύχαριστώ πολύ-πολύ και έχω την έλπίδα ότι σιγά-σιγά έφ' όσον η γνωριμία μας προχωρεί, και το ενδιαφέρον των θα γίνεται θερμότερον.

Γράμματα έλαβα και λαμβάνω εξακολουθητικώς άφθονα. Θ' άπαντήσω εις όσα προσελθόν γενικώτερον το ενδιαφέρον και εις έκείνα δια τα όποια έχω κάτι να παρατηρήσω. Τα άλλα θα εύρωσιν την άπάντησιν των εις τα <Τηλεφωνήματα> Και εν πρώτοις με εκλάμυνεσ πολύ το διλογόλον άλλα πολύ καλογραμμένο και θερμό συγχαρητήριον του <Ένός Τρομερκώτου>. Αιποθείαι που δεν έχω το πραγματικόν όνομά του, δια να το έδημοσίεω.

Επίσης μου έκαμε έντύπωσιν ότι μόλις μίαν ώραν μετά την κυκλοφορίαν της <Σφαιρας> το περασμένο Σάββατον, έλαβα το γράμμα του κ. Αγ. Τσιβακού, ο όποιος μου γράφει ότι το μόνον μελανόν σημεϊον εις την ευτυχίαν του δια την εκδοσιν της <Σφαιρας> εινε η σκέψις ότι θα κατατρέφη το φύλλον, δια να κόπηη το <δελτίον της μετοχής εις τα κέρδη>. Το ίδιο μου γράφει και ο κ. Παν. Ναουμ. Πολύ δίκιο έχων, άλλα τι να γίνη; Αν μωροσθή κανείς να μου υποδείξη ένα τρόπον ώστε και το δελτίον να μου στέλλεται και το περιοδικόν να μείνη άκέραιον, εύχαριστός θα τον δεχθώ.

Ίδιαιτέρως ένιησε την προσοχήν μου το γράμμα του κ. Βιλ. Αστρουγλου. Μου εκφράζει την άπογοήτευσίν του, διότι εις το πρώτον φύλλον έγραφα ότι δεν θέλω ρωμαντισμούς, δάκρυα κλπ. Μου παραθέτει διάφορα όνόματα μεγάλων υλιστών και ρωμαντιστών και λέγει ότι ο υλισμός της εποχής μας πρέπει να καταπολεμηθή με τον ρωμαντισμόν. Πρώτον αυτό το όποιον ζητεί εινε άδύνατον διότι ο ρωμαντισμός άνήκει εις παραγωγικήν πλόν έποχην και αί νεκραναστάσεις δεν εινε συνήθεις εις τον αιώνα μας. Έπειτα φαίνεται ότι ο κ. Αστρουγλου με παρεξήγησεν. Έγώ δεν ένερανήθη ως άποληγητής του υλισμοϋ. Έξήγησα έργα θετικά, άρια και πρωτότυπα. Άηλαδή έργα τα όποια να λένε κάτι, να έχων κάποια ουσία. Αυτό άν δεν άπαύσμαι, δεν λέγεται υλισμός, άλλα ρε α λ ο σ ο ς. Ο δα ρεαλισμός εις την τέχνην, άποτελεί άναβίωσιν ούτως ειπείν του κλασικομοϋ—της πλουσίας εις άριστουργήματα άρχαιοτήτος, δεν έχει μικροτέραν αξίαν, οιδ' άπαιτεί ευγένειαν αισθημάτων δλιγώτεραν άπ' όσην άπαιτεί ο ρωμαντισμός. Έργα έλαβα πολλά. Έν πρώτοις του κ. Δ. Παράση, του όποίου το ένα ένενοήθη και δημοσιεύεται.

Του κ. Ι. Άρμαζάκου το υπό τον τίτλον <Αδρεμπίομον> πολύ έξυπνο και ίδιόρμητο. Η δεύτερα του στοσφή όμως ύπολείπεται της πρώτης. Όποσδήποτε τον έγκρινω και θα δημοσιευθί με την σειράν του.

Επίσης του κ. Παναγιωτοπούλου μου ήρθεσαν τα δύο τραγούδια. Του <Ζευγολάτη> αί όμοιοκαταλήξια πολύ βεβιασμένα. Το σονέτο <Έλλάς>, εκκινείται και θα περιμένη την σειράν του προς δημοσίευσιν.

Του κ. Α. Μωραϊτή καλή η <θλιβερή Ιστορία> άλλα άτελειωται. Έπειτα δια να την διαβάσω χρειάζομαι μικροσκοπίον, το όποιον άτυχώς δεν έχω. Αν μου στείλη κάτι πολύ-πολύ συντομώτερο και εινε κολό να το δημοσιεύσω. Όλο σας πρέπει να έχετε ύπ' όψιν αυτό. Αύστηροτάτη συντομία, διότι ο χάρος εινε περιορισμένος και οι

στέλλοντες έργα άπειράριθμοι.

Ο κ. Παπαταζής μου έστειλε άφθονίαν, άλλα λόγια πολλά και παχειά, άπίθανα και άψυχολόγητα. Αν έπιμεληθή και γράφη ό-λύγωτερα, θα γράφη καλά.

Ο κ. Α. Ν. Βασιλειάδης μου έστειλε μία θαλασσινή Ιστορία με θέμα όμως πολύ κακό. Έπαναλαμβάνω ότι θέλω πρωτότυπα πράγματα, διότι αυτά άκονίζουν το μυαλό και την φαντασίαν και έχων αξίαν. Αυτό και δια τους κ. κ. Μάριον Μοννά, Μ. Μαζουλου, Έλιδοφόρον, οι όποιοι μου έστειλαν μεγάλων άνδρων, παιγνίδια συναστροφών και εύθυλογήματα γνωστά.

Του κ. Χ. Ε. Μανουγένη το τραγούδι μαρτυρεί άισθημα τρυφερόν, εινε όμως άτεχνον. Πρέπει να έξακηθή άκόμη εις την στιχουργίαν.

Πολύ κα' όν ως ήθογραφία το έργον της <Μαύρης Δεσποΐς>. Έχει άκοιτην περιγραφήν Ικανότητα. Δεν έχει όμως γλώσσαν καθόλου καλήν, κοντά εις ένα <ούτω> βάνει ένα <κάμοντας>, τα όποια αλληγορονθοκοπούνται. Πρέπει να έπιμεληθή και πού παντός να εκλέξη μεταξύ δημοτικης και καθαρευούσης.

Της <Ανάρτιδος> το ποίημα πολύ αισθηματικόν, άλλα παράκαιρον. Όμιλεί περί του παλαιού χρόνου, ενώ, ως γνωστόν, εκλείσασ ημεν ήδη το πρώτον δεκαπενθήμερον του νέου.

Ανταποκρίσεις μου έστειλαν οι κ. κ. Β. Αστεριόδης εκ Λαρίσης, Δ. Στάκιος εκ Χίου, Σ. Μαρινόπουλος εκ Πάρου. Όλοι όμως δεν παρέχων ενδιαφέρον για ένα περιοδικόν. Τι μάς ενδιαφέρει άν εις το τάδε χωρίον εγινε μια ζωοκλοπή κτλ. Θέλω άναποκρίσεις άναφερομένας εις την κοσμικήν, θεατρικήν και φιλοσοφικήν κίνησιν κάθε πόλεως. Αλλάς εύχαριστός θα τας δημοσιεύω.

Εν τέλει θ' άσοληθώ με τον <Ένα Δασολόγον>, ο όποιος μου διατυπώνει άπορίας δια τους διαγωνισμούς. Τού άπαντός θέματα έννοια το καθένα από τα προβλήματα, έσθησεις, αίτιγματα που δίδω προς λύσιν. Δια να λάβη μέρος εις την κατά μήνα κλήρωσιν πρέπει να έχη λύση όλα τα θέματα όλων των φύλλων του μηνός. Άλλά του καθενός φύλλου τας λύσεις θα τας στέλλη χωριστά εντός 10 ήμερών. Το Ιον θέμα του <Αγ. Βασιλείου> δεν εινε μαγική εκδών. Απλώς εινε μία ερώτησις, εις την όποιαν περιμένο κάποια έξυπνη άπάντησιν άναποκρινόμενη προς την πραγματικότητα.

Εις το έπόμενον θ' άπαντήσω εις τους άλλους έπιστολογράφους.

Ο Άρχισυντάκτης

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οι έπιθυμώσων να λαμβάνων μέρος εις την κίνησιν αν του περιοδικού υπό ψευδώνυμον, πρέπει άναρτήσων να έχων εις τών πρώτων έργον ήν το ψευδώνυμον των. Αί σχετικαί άτήσεις προς την <Σφαίραν> πρέπει να συνοδεύωσται υπό μίαν δραχμήν, ή δέ έγκρισις των θα ίσχηται επί εν έτος. Έν πάση περιπτώσει η <Σφαίρα> πρέπει να κατέχη το πραγματικόν όνομα και την διεύθυνσιν των ψευδωνύμων.)

Ένεκρίθησαν τα ψευδώνυμα
 <Ελτιδοφόρος> <Μάριος Μπονά> <Μαρετίν> <Δόξα> <Μαύρη Άλεπού> <Βασιλείας> <Μάσπουλος> <Μίγας Αλέξανδρος> <Άγνωστος> <Το Διαβόλκι των Πενκακίων> Ροίλου, <Κοντή, Δις Χ> <Διαβόλου Κάλτσα> <Ρωμαίος> <Μανόν Λεονώ>.

ο Διδάσκαλος.—Πώς θα το πης όταν ένας άνθρωπος έχει δυό γυναίκες;
 ο Μαθητής.—Άγαμία!
 ο Διδάσκαλος.—Κι' άν έχη πολλές;
 ο Μαθητής.—Πολυγαμία!
 ο Διδάσκαλος.—Όρα! Τώρα, άν υποθέσω πως έχει μία μόνο;
 ο Μαθητής.—Μογονομία!...

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

5 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

(Εις την στήλην ταύτην ήμπορούν οίανανόσται να καταχωροβν ότι θέλουν, ερωτήσεις, άπαντήσεις, ποιήματα, πεζά, προτάσεις, άνταλλάγον, όπολογίζοντες πός πάντε λεπτά κάθε λέξιν και έρωκλιόντες το άντίτιμον.)

—Δεσποινίδα Νόρα. Η <amitie amoureuse> εινε η ευγενετέρα εκφανσις του άγνοήτου έρωτος ως τον έφρανάσθη οθέτος Πλάτων. Ο άνδρας και η γυναίκα, οι όποιοι συνδόνται δια του ύψηλού τούτου αισθηματος της ερωτικής φιλίας, άποβλέπουσ εις την πνευματικήν μόνον έπικρινονίαν και συνένωσιν, λησιμονούτες κάθε υλιστικωτέραν τοιαύτην. Το ζήτημα εινε να ήμπορουν διαρκώς να κρατούται εντός των όρίων αυτών, πράγμα το όποιον εινε πολύ δύσκολον. Δεν εινε δέ σήμερον; Διπλωμάτης

Έκπτωτον Marraine. Σας δοκίμομαι εις τα μάτια της μέχοι τούδε Marraine που ειμαι νεαρώτατος. Θέλετε να την μεταφέρω εκείνη εις την δεύτερα εφεδρείαν και να καλέσω σάς εις την πρώτην; Άναμνησιν άναπομνήσων άπάντησιν σας. Ροίλου

—Ζήτω ο Καρμινάτι. Είμαι ξετρελλωμένη μαζί του. Αυτόν να ψηφίσετε δλες.

—Κόριον Κ ο υ τ ό ν. Κουτός έσες, Κουτή κι' εγώ. Τι πρέπει να γίνη;

—Η κ. Κουτ ή (Σημ. Ο κ. Κουτός έπέρας από τα γραφεία μας και έλαβε γνώσιν της ερωτήσεως της κ. Κ ο υ τ ή ς, εις ην άπαντά άμέσως κατωτέρω).

—Κυρίαν Κ ο υ τ ή ν. Η πρέπει να πάμε να πνιγώμε και οι δύο, ή να γίνουμε ζευγάρι. Μέση λύσις δεν ύπαρχει. Κου τό ς.

Ο Μικρός Νόντας

Νόντας: μαμμά, που πάνε οι πεθυμένοι μ ο μ μ ά : Στο όρσανο παιδι μου Ν ό ο τ α ς : καλά μαμμά πως γυρίζουν οι παπαδάς, που τούσ συνοδεύανε; Έστάλη υπό της Δ ό ς η ς

Στής καρδιοκονιενέης!

Γράφω τραγούδια όμορφα κι' όποια καρδιά θελήσει μ' ένα ώρατο της ς. ρ. άμέσως μου άπαντήσει! Κι' άν έχη πόνο της καρδιάς εγώ θα το μαντέψω! και μ' ένα τραγουδάκι μου εύθις θα την γιατρέψω! Άποκλείονται τα ψευδώνυμα Διεύθ. Καλλέοργη 24

Α θ ή η α Ιονούσιος Α. Παράσης

Τε' ευφορίας Φιλολόγου

—Ανταλλ. ς. ρ. με δεσποινίδας και μαθητριάς Μ. Δ. Σ. posse restante Athenes.

—Δέχομαι και άπαντό εις μικράς ερωτικας έπιστολάς Μερτινίης ρ. γ. Αθήνας

—Είμαι ο Ρωμαίος και ζητώ την Ίουλιέταν. Ρωμαίος. post-restant Χαλκίς.

Ζητώ τον Ήπιοτην λεγχοιέ. Μανόν Λεονώ post-rectant Χαλκίς.

—Οι θέλοντες να αλληλογραφώσιν μετά του Άλεξάνδρου Χριστοφίλη ή σύστασις εινε Λογίαν άου λόγου 5142 Συντάγματος Εύξωνών Έμπέδου ΧΙΙΙ Μεραρχίας Χαλκίδα.—

Σημ. Εις όλους όσων έλήφθησαν έπιστολαί μετά την 9ην Γανουαρίου θ' άπαντήσω εις το προερχωσ μου φύλλον.

Η τηλεφωνήτρια της <Σφαιρας>

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

Αποκρούει κανείς συχνά από κοντά, εκείνο σου ποδεῖ όταν εἶνε μακρὰ

Τὰ χεῖλη λέγουν «ὄχι...»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ

ΚΕΡΔΗ

Πῶς οἱ ἀναγνώσται τῆς «Σφαίρας» θὰ μετέχουν εἰς τὰ κέρδη τῆς.

Ἡ «Σφαῖρα» καθιστῶσα τοὺς ἀναγνώστας τῆς μετόχους τῶν κερδῶν τῆς, θὰ παρακρατῆ ἀπὸ τὴν τιμὴν ἐκάστου πωλουμένου φύλλου τῆς ἐν τέταρτον τοῦ λεπτοῦ. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός θὰ δημοσιεύεται τὸ ἐπίσημον δελτίον τῆς ὀλικῆς πωλήσεως τῆς καὶ ἐπὶ τῆ βάσει αὐτοῦ θὰ κανονίζεται τὸ ποσὸν τοῦ παρακρατήματος. Εἰς τὸ τέλος τῆς τριμηνίας τῆς ληγουσῆς τὴν 5ην Ἀπριλίου θὰ συναθροισθῶν τὰ ποσὰ τῶν τριῶν μηνῶν, τὰ ὁποῖα θ' ἀνέλθουν ἐν συνόλῳ, ὡς ὑπολογίζομεν κατὰ προσέγγισιν, εἰς 650 δραχμὰς.

Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ διανεμηθῆ εἰς δέκα ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας» διὰ κλήρου.

Τῆς κληρώσεως, ἥτις θὰ γίνῃ τὴν 15ην Ἀπριλίου, θὰ μετᾶσχουν οἱ ἀναγνώσται, οἵτινες θὰ μᾶς στείλουν μέχρι τῆς 10ης Ἀπριλίου ὄλην τὴν σειρὰν τῶν ἡριθμημένων δελτίων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύονται εἰς τὰ μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς τριμηνίας φύλλα τῆς «Σφαίρας».

Ἐὰν εἰς ἀναγνώστης θέλῃ νὰ ἔχῃ δύο ἢ περισσότερους κλήρους κατὰ τὴν κλήρωσιν, δύναται νὰ μᾶς ἀποστείλῃ δύο ἢ περισσότερας σειρὰς κουπονίων.

Ἀμέσως κατωτέρω ὑπάρχει τὸ δελτίον, τὸ ὁποῖον θὰ κόπτεται καὶ θὰ στέλλουν οἱ ἀναγνώσται σημειώοντες τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσίν των.

Ἄριθ. 2

Δελτίον μετοχῆς εἰς τὰ κέρδη
Σάββατον, 12 Ἰανουαρίου 1919

Ὄνοματεπώνυμον.....

Διεύθυνσις.....

Ἀλλὰ τὰ γράμματα λέγουν «ναί».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ἢ συνεργάτις μας Γραφολόγος θὰ ἐπεξηγήσῃ ἐκ τῆς γραφῆς τὸν χαρακτήρα τῶν ἀποτεινομένων πρὸς αὐτὴν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστῶν. Αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ δύο δραχμῶν, ὡς ἀντίτιμον τοῦ χρόνου τὸν ὁποῖον θὰ καταλαμβάνῃ ἡ ἀπάντησις. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων δὲν θὰ δίδονται ἀπαντήσεις παρὰ εἰς τὰς ὑπο ψευδώνυμον ἀποτεινομένους πρὸς τὴν Γραφολόγον.)

Τιτίκαν. — Ἡ γραφὴ σας δείχνει χαρακτήρα σταθερόν, ἀλλὰ πολὺ ἀτίθασον. Εἰσθε πεισματάρη υπερβολικὰ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσθε μεγαλειότερα τῶν 19 ἐτῶν καὶ αἱ φυσικαὶ εἰς τὴν ἡλικίαν σας νεανικαὶ ἐξάψεις προφανῶς δὲν κατεστάλησαν ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι σὰς ἔχουν πολὺ περιορισμένη καὶ ἂν ἀγαπᾶτε, ἀγαπᾶτε πλατωνικῶς.

Δίδα Χ. — Πολὺ ὄνειροπόλος καὶ ρομαντικὴ. Χαρακτήρ σας μαλακός. Ἔχετε διαβάσῃ πολλὴν φιλολογίαν. Ἀναμφισβητήτως εἰσθε πολὺ ξανθή.

Κάρμεν. — Στοιχηματίζω ὅτι μόλις ἐβγήκατε ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον καὶ δὲν ἐξεχάσατε ἀκόμη τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς· εἰσθε ἔξυπνη, ἀλλὰ ἔχετε τὸ ἐλάττωμα νὰ γνωρίζετε ὅτι εἰσθε ὀραία. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ υπερβολικὰ ἐγοιστικὸς σας χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς διακρίνω εἰς τὴν γραφὴν σας.

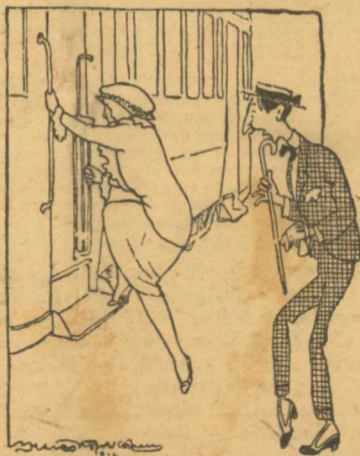
ΟΡΓΑΝΙΑ ἀπόδειξις ἐκ μέρους τῆς «Σφαίρας» ἰσχύει ἐὰν δὲν φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ κ. Ἄντ. Μ. Συρίγου καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου.

Ἐκόρωσιες σκέψεις

— Ἄν ὑποφέρῃς, ὑπόμεινε καὶ ἔλπιζε. Δὲν ξέρεις πῶς κ' αὐτὴ ἡ λαμπερὴ μέρα γενεὴ θῆκε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ νύχτα;

— Τόσκιος τὸ κεφάλι τῆς ὀχιάς μετὰ τὸ γρόθο τοῦ ἐχθροῦ σου. Ἐνα καλὸ δίχως ἄλλο θὰ προκύψῃ γιὰ σένα: Ἄν νικήσῃ ὁ ἐχθρός σου, ἡ ὀχία θὰ σκοτωθῇ, ἂν ἡ ὀχία δαγκάσῃ τὸν ἐχθρό σου, θάχῃς ἕναν ἐχθρό λιγώτερο.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΤΡΑΜ

Ἀναρχοίχοις μετ' ἐπιδείξεων

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἄγ. Α. Τσιβάνου. Καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἀναγνώστας ἐγεννήθη ἡ αὐτὴ ἀπορία διὰ τοῦτο γράφω εἰς ἄλλην στήλην. Ἠλίαν Ἰωνίδην. Ἐνεγράφητε. Νικ. Ι. Δρόσον. Ἐνεγράφητε. Κ. Ἐξαρχόπουλον. Ἐνεγράφητε Ἐδσπε. Κωνσταντινίδην. Ἐνεγράφητε. Ἰωάννην Λέστον. Ἐνεγράφητε Ν. Πρίνον. Πολὺ καλὴ ἡ περιγραφή ἀλλὰ ὁ χρόνος μοι ἀνεπαρκής. Μαίρη Θεοδορακάκου. Ἐστάλη τὸ πρῶτον φύλλον. Βυρ. Ἀστεριάδην ἐλήφθη ἀργὰ ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πρῶτον μου φύλλον δὲν θὰ ἦτο ἐπικαιρὸν προτιμᾶτε ἀπὸ τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Βασίλ. Μαζόπουλον. Ἐνεγράφητε Θωμᾶν Πάζην. Ἐνεγράφητε Π. Νασὺμ. Ἐνεγράφητε, ψευδώνυμον ἐνεκρίθη, ὅλα ὅσα γράφετε γίνονται δεκτὰ καὶ δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειρὰν ὅταν ἐγκριθῶν. Εἰς τὴν στήλην τὰ Ἰδιαιτέρα σας δημοσιεύονται μετὰ 5 λεπτὰ τὴν λέξιν ὅ,τι στείλετε. Πολυβ. Γεωργόπουλον Εὐχαριστῶ Γεώρ. Γκούφαν. Ἐνεγράφητε Ι. Ἀμπαζᾶνον Σὰς ἀπαντῶ εἰς τὴν «Στήλην μου». Τοῦ 2οι θέματος, ἡ λύσις δὲν εἶνε ὀρθή, Μιχ. Φλέσσα. Ἐνεγράφητε. Ἐλ. Δελατόρα ἐνεγράφητε. Ν. Κουνιαρόπουλον ἐνεγράφητε. Διαβόλου Κάλτσα ψευδώνυμον ἐνεκρίθη παρακαλῶ νὰ μὴ στείλῃς καὶ τὸ πραγματικὸν ὄνομά σου. Α. Ἐλευθεριάδην ἐλήφθησαν Κ Χατζιδάκην εὐχαριστῶ. Α. Σταυρόπουλον μόλις λάβω τὸ ἀντίτιμον θὰ σὰς ἐγγράψω. Α. Ἐλευθεριάδην ἐστάλη ἀναμεινόμεν. Ε. Μαιτζέον ἐνεγράφητε.

Ἡ τηλεφωνήτρια τῆς «Σφαίρας»